

Łucja Ginko

"Mit Byrona w życiu i twórczości Norwida", Georgia Gímóri, "Ruch Literacki" z.1 (1974) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 17/53, 255

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) GÓRSKI Konrad: Semantyka ognia w praktyce pisarskiej Mickiewicza. "Pamiętnik Literacki" 1974 z.1 s. 23-46.

Autor zastanawia się nad bogactwem semantyki związanej z ogniem w utworach Mickiewicza. Wylicza występujące w nich słowa określające ogień i palenie, następnie analizuje te spośród nich, które są najistotniejsze dla ekspresji językowej poety, ukazując różny ich stosunek wobec prymarnego, konkretnego znaczenia i stopniowe oddalanie się od niego w kierunku zleksykalizowanej przenośni lub metafory o wysokim stopniu artyzmu. Szczególną uwagę poświęca takim wyrazom, jak: ogień, ognisko, skra, pożar, zapal, palić, buchać, wrzeć - dochodząc do wniosku, że służą one wyrażeniu intensyfikacji konkretnych obrazów i napięcia ludzkich przeżyć. Największa częstotliwość ich użycia przypada na okres towianizmu. Posługując się frazeologią i metaforą związaną z ogniem poeta nawiązuje do tradycji językowej, stara się jednak unikać banalnych zestawień lub odświeżać zużyte środki ekspresji.

BP/53/31

L.G.

(II) GÖMÖRI George: Mit Byrona w życiu i twórczości Norwida. "Ruch Literacki" 1974 z. 1 s. 9-17.

Autor (wykładowca filologii polskiej na uniwersytecie w Cambridge) ukazuje na przykładzie Norwida oddziaływanie osobowości i twórczości Byrona w sztywniej fazy romantyzmu. Byron jawi się w dziełach Norwida w trzech rolach: 1) poety, 2) jednostki w konflikcie z epoką i społeczeństwem oraz 3) wielkiej postaci historycznej, prekursora, który potrafił się wyłamać z narzuconych konwenansów. Najbardziej widoczny jest wpływ Byrona w poemacie "Epimenides" i w wykładach o Słowackim. Nie jest to jednak bezkrytyczny entuzjizm romantyka ani ironiczny stosunek pozytywisty, lecz osobisty wizerunek szlacheckiego bohatera, genialnego poety, nie zrozumianego przez swoją epokę.

BP/53/32

L.G.